

Sygn. akt **I 1 C 458/23 upr**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2023 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa – Prezydent Miasta G.**

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością **w G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością **w G.** na rzecz powoda **Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta G.** kwotę **17.844,84 złotych** (siedemnaście tysięcy osiemset czterdzieści cztery złote osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością **w G.** na rzecz powoda **Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta G.** kwotę **3.600,00 złotych** (trzy tysiące sześćset złotych), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością **w G.** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni** kwotę:

- **1.771,20 złotych** (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa,

- **1.000,00 złotych** (jeden tysiąc złotych) tytułem opłaty sądowej od uiszczenia której powódka była zwolniona.

Sygn. akt **I 1 C 458/23 upr.**

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa – Prezydent Miasta G. dnia 2 sierpnia 2022 roku wniósł pozew przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. o zasądzenie kwoty 17.844,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż powyższej kwoty dochodził z tytułu bezumownego korzystania z gruntu Skarbu Państwa – części działki nr (...) o powierzchni 100 m² za okres od dnia 1 listopada 2017 roku do dnia 31 października 2020 roku w łącznej kwocie 17.844,84 zł.

(pozew – k. 3)

W sprzeciwie kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Strona pozwana powołała się na treść przepisu art. 229 § 1 k.c. Z ustaleń kuratora miało wynikać, że

pozwana spółka nie prowadzi działalności przy ul. (...). Powództwo dotyczy odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości za okres sprzed 2 lat na dzień wniesienia pozwu.

(sprzeciw – k. 50-50v.)

Stan faktyczny:

W okresie od dnia 1 listopada 2017 roku do dnia 31 października 2020 roku pozwana spółka korzystała bezumownie z gruntu Skarbu Państwa położonego w G. przy ul. (...), a obejmującego część działki nr (...) o powierzchni 100 m².

(fakty bezsporne)

Pismem z dnia 21 października 2020 roku Skarb Państwa – Prezydent Miasta G. zobowiązał pozwanego do zapłaty za bezumowne korzystanie z gruntu za okres od dnia 1 listopada 2017 roku do 31 października 2020 roku w wysokości 17.844,84 zł. Wezwano do zapłaty w terminie do dnia 30 listopada 2020 roku. Wezwanie skierowano do pozwanego – nie zostało ono podjęte. Dnia 26 stycznia 2022 roku ponowiono wezwanie i ponownie nie zostało ono podjęte.

(pismo – k. 5-6 wraz z kopią niepodjętej przesyłki – k. 7-8, wezwanie – k. 9 wraz z kopią niepodjętej przesyłki – k. 10-11)

Sąd zważył, co następuje:

Pomiędzy stronami nie było sporu co do faktu zajmowania przez pozwaną spółkę nieruchomości powoda w okresie objętym pozwem. Z dokumentów wynikało także, że powód wzywał pozwaną do zapłaty z tego tytułu.

Odpowiedzialność pozwanej oparta była więc na przepisie art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c., z którego wynika, że posiadacz w złej wierze, zobowiązany jest do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy.

Natomiast strona pozwana na potrzeby zgłoszonego zarzutu przedawnienia podnosiła, że pozwana aktualnie nie korzysta z nieruchomości powoda, ale nie wskazała nawet, kiedy jej zdaniem doszło do wydania nieruchomości. Z kolei powód zaprzeczył, aby pozwana wydała tę nieruchomość.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar dowodu spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskaby aktywnym działaniem. Artykuł 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.), szczególnie gdy obie strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników, którym Sąd określił terminy na złożenie wszystkich twierdzeń i dowodów pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku dalszego postępowania (art. 205³ § 1 i 2 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (wyrok SA w Białymstoku z 28.11.2019 r., I AGa 50/19, LEX nr 2944289). Sąd nie dąży do ustalenia prawdy materialnej, Sąd działa z urzędu w zakresie wskazanym w przepisach, a podstawą procesu cywilnego jest jego kontrydiktoryjność. Kluczowe dla rozstrzygnięcia fakty nie mogą opierać się wyłącznie na gołosłownych twierdzeniach strony i jej przekonaniu, które nie znajduje oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności muszą zostać udowodnione (por. wyrok SA w Łodzi z 20.11.2019 r., III AUa 22/19, LEX nr 2764307).

W tym rozumieniu strona pozwana nie udźwignęła ciężaru dowodu w zakresie wykazania, że pozwana kiedykolwiek wydała powodowi nieruchomości objętą pozwem.

Konsekwencją powyższego było uznanie za chybiony zarzutu przedawnienia w oparciu o art. 229 § 1 zdanie pierwsze k.c., zgodnie z którym roszczenia właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub o zapłatę ich wartości, jak również roszczenia o naprawienie szkody z powodu pogorszenia rzeczy przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy – albowiem termin nie rozpoczął biegu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I. wyroku na podstawie art. art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Wymagalność roszczenia uzależniona była od wezwania do zapłaty, co niewątpliwie miało miejsce przed dniem 1 grudnia 2020 roku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II. wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., zasądając od przegrywającej pozwanej całość poniesionych przez powoda kosztów procesu, na co składało się wynagrodzenie kwalifikowanego pełnomocnika w osobie radcy prawnego według stawki minimalnej (3.600,00 zł) określonej w § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.).

Ponadto w punkcie III. wyroku na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust. 1 i art. 83 i 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) rozstrzygnięto o nieopłaconych kosztach sądowych (niepokryta opłata sądowa, od uiszczenia której powód ustawowo był zwolniony oraz niepokryte wynagrodzenie kuratora procesowego dla pozwanej), obciążając nimi pozwaną jako przegrywającą proces w całości.